

Vovbogen maa det vistnok antages, at Førstaf-
 dødes Arvinger, forsaavidt de ikke fragit
 Arv og Gjæld, i Overensstemmelse med 5—2
 —83 maatte overtage en forholdsmæssig Del
 af Arveladerens Gjældsansvar. Navnlige synes
 dette bestemt at være forudsat i 5—2—14,
 ifølge hvilken Artikel den Efterlevende, om han
 det begjærer, og han dertil af samtlige Arvin-
 ger betros, maa tage det værlige Gods til
 sig til Gjældens Afslæggelse. Ligeledes for-
 staaes Bestemmelserne i 5—4—9 og 10 na-
 turligt som Anvendelser af den almindelige
 Grundsætning om Arvingernes forholdsmæssige
 Deltagelse i Gjældsansvaret. Men om det end
 maa erkendes, at en saadan Regel har Hjemmel
 i Loven, kan den dog hverken anses for stem-
 mende med det praktiske Livs Fordringer eller
 grundet i Forholdets Natur. Ligesaa lidt som
 Hustruen efter rigtig Fortolkning af den gjæl-
 dende Ret kan antages at blive ansvarlig for
 Fællesboets Gjæld derved, at Boet i Tilfælde
 af Skilsmisse eller Separation deles imellem
 Ægtefælleerne uden forudgaaende Fyldestgjørelse
 af Kreditorerne, ligesaa lidt er der Grund
 til at paalægge Hustruens Arvinger Gjælds-
 ansvar, fordi Manden efter Hustruens Død
 udlægger dem dennes Andel i Boet som Arv.
 Paa samme Maade maa Forholdet stille sig,
 naar Arven efter den Førstafdøde har henstaaet
 i uskiftet Bo hos den efterlevende Ægtefælle,
 uanset at denne er Hustruen. Thi ved at
 henfælde i uskiftet Bo er hun bleven person-
 lig Gnefkyldner for hele Boets Gjæld; denne
 vedkommer kun for saa vidt Mandens Arvin-
 ger, som disse maa finde sig i, at der for
 Gjælden søges Fyldestgjørelse i hele Boet,
 uagtet en Del af dette allerede er falden i
 Arv efter den Førstafdøde. I intet af de
 nævnte Tilfælde kan der anføres nogen Ret-
 grund for, at den Udbetaling, den personlig
 hæftende Ægtefælle foretager af de øvrige Lod-
 tageres Andel i Boet, fremfor andre Disposi-
 tioner af Skyldneren, hvorved Aktiver gaa ud
 af Boet, skulde paaføre Modtagerne Ansvar for
 dets Gjæld. Vel er det muligt, at den
 længstlevende Ægtefælle enten derved, at Boets
 Aktiver ansættes over deres virkelige Værdi,
 eller derved, at Gjælden ansættes for lavt,
 gennem Arveudlægget sætter sig ud af Stand

til at fyldestgjøre sine Kreditorer. Men denne
 Fare for Kreditorerne gjør sig ikke mere gjæl-
 dende ved de Udlæg, en Skyldner paa Skifte
 giver sin afdøde Ægtefælles Arvinger, end ved
 de Formuedispositioner, han udenfor Skifte
 maatte træffe til Fordel for disse. Hvilke
 Raaben der skal gives Kreditorerne imod sa-
 denne Transaktioner, maa derfor uden Hensyn
 til, om de ere foregaaede paa Skifte eller ikke,
 udelukkende afhænge af, hvor vid en Afgang
 der efter Konkursens Grundsætninger bør aab-
 nes Kreditorerne til at afkræfte de af Skyld-
 nerev forinden Konkursen foretagne Disposi-
 tioner. I Overensstemmelse hermed fastsættes
 det i Forslagets § 61 andet Stykke, at Ar-
 vingerne efter den Førstafdøde ikke ved at mod-
 tage Arv eller Bederlag herfor blive ansvarlige
 for Boets Gjæld, og at det afgjøres efter Kon-
 kurslovens Forrifter angaaende Retshandlers Af-
 kræftelse paa Grund af Konkurs, om det saa-
 ledes Udlagte eller Udbetalte i Tilfælde af
 Boets Utilstrækkelighed af Kreditorerne kan for-
 langes tilbagegivet. Denne Grundsætning maa
 iøvrigt antages allerede at være forudsat i
 Frdn. af 21de Mai 1845 § 19 og den
 hertil sig sluttende Praxis; thi det er fast
 anerkjendt, at den længstlevende Ægtefælle i
 disse Boer i Almindelighed ikke er pligtig at
 lade udstede Proklama, jfr. Offr. af 5te
 September 1835 og 5te November 1836,
 en Regel, man vistnok kun kan komme til,
 naar man gaaer ud fra, at den Førstafdødes
 Arvinger ikke hæfte for Gjælden, jfr. nedenfor.
 Som Følge af den Stilling, der i disse
 Boer er anvist den efterlevende Ægtefælle og
 Førstafdødes Arvinger overfor Gjælden, bliver
 det muligt i videste Udstrækning at fyldestgjøre
 det Krav, den efterlevende Ægtefælle har paa
 skaanende Hensyn ved Skiftets Behandling.
 Ikke blot bliver der i disse Boer, hvis Kredi-
 torer uanset Skiftet ligesom hidtil kunne holde
 sig til den efterlevende Ægtefælle, jfr. § 62,
 kun Spørgsmaal om Konkursbehandling under
 de samme Forudsætninger, hvorunder der ogsaa
 ellers i Skyldnerens levende Live indtræder Kon-
 kurs; men hele Skiftet kan ordentligvis indskræn-
 kes dertil, at det paa Grundlag af den Længstle-
 vendes egen Opgivelse af Boets Aktiver og
 Passiver og under en lempelig Kontrol fra